

9. Kapitola

Boj s rybími zombíky

„Má to něco společného s celoškolní hrou?“ zeptala se jedna z kuchařek. „Letos se hraje na zombie? Tedy mně osobně se to zdá pro základní školu poněkud nevhodné.“ Ostatní kuchařky zase přikývly.

„Ty jsi Tom?“ zeptala se ta s oranžovou sítkou ve vlasech. Tentokrát jsem přikývl já. „Já jsem Gladys,“ řekla. „Doufám, že se na mě za to, co teď řeknu, nebudeš zlobit, ale vypadá to na pořadnej malér.“

„Nejspíš to bude znít opravdu divně, ale bojím se, že teď se sem přihrne spousta zhyponotizovaných zombíků s rybím pohledem a budou nás tady hledat. Musíme jít.“ Popadl jsem Sami za ruku.

„Myslím, že tady budete v bezpečí. Na nás kuchařky si nikdy nikdo nevzpomene. Jako by úplně zapomněli, že existujeme,“ řekla Gladys a úsměv jí trochu pohasl.

„Bude lepší, když odsud se Sami zmizíme,“ trval jsem na svém. Z pultu jsem popadl jeden tác a stěrku, protože mě napadlo, že se budeme muset zombíkům bránit, a odvedl jsem Sami na chodbu. Vrazili jsme rovnou do Madame Bouvardové, která u nás učila francouzštinu. Vrávorala k nám a mumlala „Le-petit-ly-biš-ka, le-poi-sson-ma-liš-ká...“

Postavil jsem se před Sami a nastavil jsem jídelní tác, abych odrazil mávající paži Madame Bouvardové. Zarazila se. Chvíli zírala na svůj vlastní obraz na lesklém kovovém povrchu

